

Ik heb zijn naam al drie keer gezegd, maar ik betwijfel of mijn woorden Owen wel echt bereiken. Het is net of ze afketsen op een onzichtbare muur die om hem heen staat. Hij zit op de grond met zijn hoofd op zijn opgetrokken knieën. Ik hoor hem snel en oppervlakkig ademen. Het is geen wonder dat hij nu door paniek overvallen wordt. In de afgelopen achtenveertig uur hebben Donna's mannen hem ontvoerd uit het Magic Kingdom, hem in elkaar geslagen, vervolgens meegenomen naar Epcot en daar opgesloten. Bovendien is hij erachter gekomen wie ik echt ben en weet hij dat ik hem wekenlang heb voorgelogen over mijn ware identiteit en mijn bedoelingen. Dat ik hem samen met Jackson heb kunnen bevrijden en dat we zijn ontsnapt aan zijn bewakers, verandert niets aan de feiten.

'Owen,' zeg ik nogmaals. 'Je moet dieper ademhalen, helemaal vanuit je buik.' Eindelijk reageert hij met een kort knikje. Als voorbeeld zuig ik zo veel mogelijk lucht door mijn neus naar binnen. Daarna blaas ik langzaam en gelijkmatig uit. Dat doe ik vier keer achter elkaar, tot Owens inademen gelijklopen met de mijne. 'Hou vol, het gaat voorbij,' fluister ik.

Als hij zijn hoofd optilt, spoelt er een golf van opluchting door me heen, totdat hij me aankijkt en ik de afkeer in zijn ogen zie. Ik voel het als een steek in mijn maag.

'Laat me met rust,' zegt hij hees.

Ik knik instemmend. Iets zeggen – al zou ik niet weten wat – zou hem misschien opnieuw richting de afgrond duwen en dat is echt het allerlaatste wat ik wil.

'Ayla!' Jackson, die op de hoek van het gebouw staat waarachter we ons verschuilen, wenkt me. Vervolgens wijst hij over het grote en schemerige parkeerterrein, waar ik hier en daar een verdwaalde auto zie staan. Van personeelsleden misschien?

'Als we er eentje aan de praat zouden kunnen krijgen ...' denkt Jackson hardop.

'Dat moet wel lukken,' antwoord ik. Jackson trekt zijn wenkbrauwen op, maar voor hij me een vraag kan stellen waarop ik momenteel niet wil antwoorden, hoor ik stemmen in de verte. Zwarte stemmen. Ik wissel een haastige blik uit met Jackson. We weten allebei wie het zijn. Het was ijdele hoop om te denken dat Donna's volgelingen ons niet langer achterna zouden zitten na onze ontsnapping uit Epcot. Er is geen tijd om te wachten tot we kunnen horen wat ze zeggen. Met een ruk draai ik me om naar Owen.

'Owen, we moeten gaan. Nu meteen,' spoor ik hem aan.

Maar waar bij mij de adrenaline direct door mijn lijf giert, zit hij nog steeds in dezelfde houding, als een soort standbeeld. Net zoals hij enkele weken geleden verstijfd naast zijn vader op het podium voor Cinderella Castle stond. Bij paniek denk je al snel aan iemand die gillend in cirkeltjes rent met zijn armen in de lucht, maar het tegenovergestelde is waar. Paniek verlamt je. Het is een gevangenis waaruit je niet lijkt te kunnen ontsnappen. Hoewel Owen niet langer in een kooi opgesloten zit, wordt hij nu door angst vastgeketend.

'Kom op, maat,' zegt Jackson. Vervolgens doet hij wat ik niet durf: hij pakt Owens arm en trekt hem omhoog. Hoewel ik geen stemmen

meer hoor, voel ik dat Donna's mannen dichtbij zijn, als leeuwen in het hoge gras die ons bespieden en elk moment kunnen bespringen. Zo geruisloos en zo snel mogelijk rennen Jackson, Owen en ik door de berm, langs het smalle watertje. Van de ondergaande zon is slechts een enkele donkerroze streep over, die oplost in de blauwe nacht. Het duister is zowel een voordeel als een nadeel. Onze achtervolgers kunnen ons niet goed zien, maar wij hen ook niet. Reden genoeg om ervoor te zorgen dat wij hen voor blijven.

Plots klinkt ergens achter ons een kreet, alsof iemand een bevel geeft. Mijn hart bonkt in mijn keel. Sneller, we moeten sneller! Achter Jackson en Owen aan schiet ik de parkeerplaats over naar enkele auto's waarachter we ons kunnen verbergen. Terwijl we er gebukt langs lopen, valt mijn oog op het oudste model in de rij. Vintage zou je de Volkswagen Beetle kunnen noemen. Precies waar ik op hoopte.

'Stop,' sis ik. 'Hierheen!' Ik schuifel naar de deur aan de bestuurderskant. Mijn brein is opeens heel helder. Snel peuter ik de knoop uit de veters van een van mijn paarse Converse-sneakers. Die veters hebben me al eerder geholpen, toen ik deed of ik ze vastknoopte en zo van Jett kon ontsnappen. Het trucje dat ik nu ga uitvoeren is minstens even effectief.

'Wat doe jij nou?' fluistert Jackson verbaasd als hij ziet dat ik de veter in één keer uit mijn schoen trek.

'Iets wat ik op straat heb geleerd,' antwoord ik tussen neus en lippen door. Terwijl ik met een paar snelle handelingen een lus in het midden van de veter maak, hoor ik Owen zeggen: 'Een auto stelen.' Het klinkt alsof hij nu pas beseft dat ik iemand anders ben dan hij dacht. Nog nooit heb ik hem zo graag willen vertellen over

mijn verleden als nu. Zou hij me dan beter begrijpen? Of juist niet? Hoe dan ook, er is nu geen tijd voor.

'Ik heb wat ruimte nodig,' zeg ik. 'Tussen de deur en het frame.'

Jackson komt meteen in actie en rukt met beide handen aan het handvat. Omdat het een oude auto is, geeft het portier net genoeg mee, zodat ik de veter in de kier kan stoppen. Dat was het gemakkelijkste deel; nu moet ik de lus precies zo ver laten zakken dat hij over de knop valt die het portier kan ontgrendelen. Het is zo donker dat ik het moet doen op de tast. Ik ken jongens die dit in amper dertig seconden voor elkaar kregen en daar vervolgens graag over opschepten. Zelf deed ik er altijd langer over.

Ik schuif de veter heen en weer en laat hem steeds verder zakken. 'Naar rechts,' fluistert Jackson, die gehurkt naast me zit met zijn gezicht voor het raam. 'Bijna, nog iets lager!'

Ik knijp mijn ogen dicht en probeer alles om me heen voor een tel te vergeten. Kalm blijven. Concentreer je. Het gaat om millimeters.

Plots raakt de lus iets.

'Ja! Het is gelukt!' Met ingehouden adem trek ik aan de uiteinden van de veter, totdat ik zeker weet dat de lus stevig om de knop zit. Dan trek ik hem met een ruk omhoog. Het slot klikt open. Ik kijk naar Jackson, die triomfantelijk een gebalde vuist in de lucht steekt. Zelfs Owen lijkt onder de indruk te zijn.

Net als ik wil lachen van opluchting, hoor ik opnieuw geluiden. Het zijn de mannen die ons zoeken. Alleen zijn het niet hun gebiedende stemmen die mijn hart laten overslaan, maar het geklik van een wapen dat wordt geladen. Duizelig van angst druk ik mezelf met mijn rug tegen het portier van de wagen. Owen en Jackson zitten tegen de auto ernaast. Hoewel ze bewegingloos lijken, voel ik de

spanning die in golven van hen af lijkt te spatten. We moeten iets doen en snel ook, voor we ontdekt worden.

Het kost me de grootst mogelijke moeite om rustig adem te halen, laat staan dat ik op dit moment helder zou kunnen nadenken. Maar dan valt mijn oog plots op de sneaker waar ik de veter heb uitgetrokken. Het is een van mijn weinige bezittingen die me doen herinneren aan wie ik vroeger was. En het is onze enige kans om tijd te winnen.

Koortsachtig ruk ik de schoen van mijn voet. 'Hier,' hijg ik tegen Jackson. 'Gooi deze zo ver mogelijk naar links! Probeer iets te raken!'

De jongen aarzelt geen seconde. Half staand gooit hij de sneaker krachtig over het parkeerterrein, in de tegenovergestelde richting van waar wij zitten. Ik hou mijn adem in tot ik mijn schoen in het water hoor plonzen. 'Daarheen! Daarachter!' roept een gedempte stem. De voetstappen die ons daarnet nog naderden, verdwijnen de andere kant op.

Snel draai ik me om, maar voor ik het handvat van het portier kan vastpakken, is Jackson me voor. 'Ik rij wel,' gebiedt hij en hij trekt de deur open. Een muffe geur komt me tegemoet. 'Ik weet de weg hier.' Ik knik en kruip naar de bijrijdersstoel. Jackson maakt ondertussen de achterdeur open, zodat Owen ook kan instappen.

Mijn ogen flitsen over het stoffige dashboard. 'Dit paneel moet eraf,' zeg ik, terwijl ik het vastgrijp. Een bijkomend voordeel van een oude auto is dat de meeste onderdelen gemakkelijk los te krijgen zijn. Je moet alleen weten hoe ... Met mijn duim en wijsvinger draai ik een van ronde knoppen op het paneel zover door tot ik het plastic hoor kraken en ik de knop eraf kan trekken. Meteen daarna haak

ik mijn vinger in het gat dat is ontstaan. Met slechts twee stevige rukken komt het plastic omhulsel los.

'We moeten opschieten,' hoor ik Owen vanaf de achterbank zeggen. Jackson kijkt over zijn schouder uit het raam naar buiten. Ik zie niks, maar het is net of de druk binnen in de auto steeds hoger wordt en me in elkaar probeert te persen. Kom op, Ayla, zeg ik tegen mezelf, focus!

De wirwar van draden die uit het paneel steekt heb ik wel vaker gezien, maar op dit moment lijkt elke kabel hetzelfde. Ik adem diep in voor ik begin, alsof ik het water in ga duiken. Terwijl Jackson zijn handen nerveus om het stuur heen draait, peuter ik de koperen uiteinden uit elkaar en probeer ik me te herinneren welke twee ik om elkaar moet draaien om contact te maken. Groen en rood. Blauw en rood. Bij elk paar dat geen effect heeft, gaat mijn hart feller bonken. Zelfs door de gesloten ramen heen hoor ik nu buiten stemmen.

'... kunnen niet ver zijn ...'

'... opsplitsen ... richting de weg ...'

Zwart en rood. Het gaat in een flits. Een aanraking, een luttele seconde. Ik druk de draden verder op elkaar en roep: 'Gas!'

Meteen trapt Jackson het gaspedaal in. De oude motor sputtert.

'Kom op!' roept Jackson. Hij duwt zijn voet nog een keer naar beneden. En dan, met wild gebrom, slaat de auto eindelijk aan. We schieten vooruit. Achter ons hoor ik geschreeuw dat overstemd wordt door de piepende banden van de auto. De geur van benzine en rubber vult de kleine ruimte. Plots klinkt er heel dichtbij een harde knal. Mijn lichaam schokt bijna van de stoel af.

'*What the fuck!*' vloekt Owen. Ik kijk achterom en volg zijn blik door de achterrauit. 'Ze schieten op ons!'

Mijn adem stukt direct, alsof iemand mijn keel met geweld dichtknijpt. Verderop zie ik driftige bewegingen van donkere schimmen die ons achtervolgen. Er klinkt nog een knal. Owen en ik krimpen ineen.

‘Hou je vast!’ roept Jackson. Zonder aarzelen gooit hij het stuur om. Even lijkt het alsof we uit de bocht zullen vliegen, zo scherp zwenken we naar links. Er klinken nog twee schoten die vervagen als echo’s. Het gele licht van de koplampen schijnt op een pijl op het asfalt die ons de uitrit wijst. Jackson duwt het gaspedaal nog wat verder in. De motor loeit. Het harde geluid is overal. Ik word achterover gedrukt alsof ik in een achtbaan zit. De auto schudt vervaarlijk heen en weer, en even ben ik bang dat de wielen ieder moment van het chassis zullen rollen.

De uitrit van het parkeerterrein komt steeds dichterbij. Nog een meter of tien. Ik zie de weg al, onze vluchtroute. Opnieuw draait Jackson aan het stuur. Ik hou me met één hand vast aan het dashboard en knijp met de andere in de leren bekleding van mijn stoel, terwijl we met gierende banden de weg op rijden.

‘Zijn jullie oké?’ roept Jackson boven het lawaai van de overwerkte auto uit. Ik kan alleen maar knikken en draai me om naar Owen. Hij knikt ook.

Ik kijk door het raam naar het parkeerterrein. Niets wijst erop dat de gewapende mannen ons gevolgd zijn. Toch durf ik nog niet opgelucht adem te halen.

De weg wordt breder. We naderen een kruispunt. Jackson schuift op naar de rechterrijstrook.

‘Stop!’ Owen schiet tussen de stoelen naar voren. Zijn stem is gejaagd en hij wijst door de voorruit. ‘We moeten naar links!’ roept hij. ‘Waar ga je naartoe?’

‘Naar het dichtstbijzijnde politiebureau,’ antwoordt Jackson.

‘Nee!’ roepen Owen en ik tegelijk.

‘We moeten naar het Magic Kingdom,’ zeg ik nadrukkelijk tegen Jackson.

‘Zo snel mogelijk,’ vult Owen me aan.

Jackson kijkt via de achteruitkijkspiegel naar Owen, vervolgens kort naar mij en richt uiteindelijk zijn blik weer op de weg. ‘Oké,’ geeft hij toe. ‘Bij de volgende afslag keer ik om.’

Enigszins gerustgesteld zakt Owen weer achterover. Zelf voel ik me verre van kalm. Mijn hartslag gaat even snel als de auto. Voortdurend dwalen mijn ogen af naar het klokje in het dashboard. Het geeft aan dat het kwart over zes is. Tijd genoeg om een plan te bedenken en uit te voeren, zou je denken, maar er schiet me niets te binnen. Donna was altijd degene met het plan. Ik deed gewoon wat ze me vroeg. Mijn terugkeer naar Epcot was een ingeving, gevoed door pure adrenaline. Een beslissing die ik nam zonder er echt over na te denken.

‘Als ik wist wat er gaande was, had ik al eerder de politie gewaarschuwd,’ zegt Jackson ineens. Het klinkt extra luid omdat het al een tijdje stil is in de kleine auto. ‘Ik had met mijn ouders moeten praten.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Dat had niks uitgemaakt,’ zeg ik. ‘Donna weet feilloos hoe ze mensen om haar vinger kan winden, ook als ze een uniform dragen.’ Zoals mijn vader. Hij zou me zeker afgeraden hebben om het recht in eigen hand te nemen, wat ik waarschijnlijk genegeerd zou hebben.

‘Dan is het wel duidelijk van wie jij het vak geleerd hebt.’ Owens woorden zijn zo scherp dat ze een mes lijken dat in mijn hart snijdt. Mijn mond is plots kurkdroog. Alles wat ik zou willen zeggen klinkt

verkeerd in mijn hoofd. ‘Luister, wat Donna je ook verteld heeft ...’ begin ik.

‘Bullshit!’ vloekt Owen hard.

Jackson schraapt ongemakkelijk zijn keel.

‘Je bent naar het Magic Kingdom gekomen om mijn vader kapot te maken,’ gaat Owen verder. ‘Alles wat je deed, alles wat je zei, was met voorbedachten rade. Alles was een leugen!’

‘Niet alles ...’ mompel ik, maar hij hoort het niet.

‘Was dat je plan?’ walst Owen verder over me heen. ‘Ben je “vrienden” met me geworden om zo in de buurt van mijn vader te komen? Wist je van tevoren wie ik was?’ Meteen schudt hij zijn hoofd. ‘Natuurlijk wist je dat.’

‘Het was nooit mijn bedoeling om ...’ Ik maak mijn zin niet af. Ik heb er niets tegen in te brengen. Owen heeft gelijk. Het was inderdaad mijn bedoeling om met hem bevriend te worden om informatie over zijn vader te verkrijgen en die tegen hem te gebruiken. Dat was precies wat Donna me had opgedragen en wat ik vervolgens heb uitgevoerd. Niemand, zij noch ik, kon weten dat de geveinsde vriendschap met Owen zou uitgroeien tot gevoelens die ik met geen mogelijkheid heb kunnen tegenhouden. En dat is ook waarom het nu zo’n pijn doet.

Aarzelend draai ik me half om in mijn stoel om naar Owen te kijken. In plaats van te verstarren kan hij nu onmogelijk stilzitten. Hij knijpt zijn hand tot een vuist en laat weer los. Hij wrijft over zijn bovenbenen alsof de huid onder zijn broek hem irriteert. Ik voel me machteloos en vooral verschrikkelijk schuldig. ‘Je hebt alle recht om boos op me te zijn,’ zeg ik. ‘Ik had nooit zomaar moeten doen wat Donna zei ...’

‘IK VERTROUWDE JE!’ valt Owen furieus naar me uit. Zijn woede vult de hele auto. Het voelt alsof ik weggedrukt word maar geen kant op kan. Na een paar seconden vult Owen zachtjes aan: ‘Meer dan mijn eigen vader ...’

Ik staar naar mijn handen en duw mijn vingernagels hard in mijn handpalmen om te voorkomen dat ik in huilen uitbarst. Dit is het moment waar ik voor vreesde. Het moment waarop ik me realiseer dat ik Owen kwijt ben. Mijn hart was gebroken en ik dacht het te kunnen helen door wraak te nemen op Alexander. In plaats daarvan was het Owen die de scherven bij elkaar raapte en aan elkaar lijmd. Ze zeggen dat liefde alles overwint, maar al vanaf onze eerste zoen bij de Purple Wall wist ik dat we allebei zouden verliezen.

‘Ik beloof je dat ik Donna zal tegenhouden,’ zeg ik schor. Owen aankijken durf ik niet meer. ‘Dat ik ...’

‘Je hoeft mij helemaal niets meer te beloven,’ valt Owen me opnieuw in de rede. ‘Ik ben er klaar mee.’

Ik krimp ineen.

‘Oké, ik begrijp dat je boos bent en ik wil me verder nergens mee bemoeien,’ zegt Jackson opeens tegen Owen, ‘maar Ayla is net zo goed een slachtoffer. Donna heeft haar gemanipuleerd, net zoals haar vader en eigenlijk iedereen in Epcot.’

‘Dat kan me niet schelen! Dit gaat om mijn familie. Mijn vader!’ Ook tegen Jackson, die er niks aan kan doen, reageert Owen heftig. Zijn stem verraadt niet alleen woede, maar ook angst. De vrees om zijn vader te verliezen. Ik begrijp dat beter dan hij beseft. Tranen wellen op in mijn ogen, ondanks mijn eerdere pogingen om ze tegen te houden.

‘Daarom gaan we je ook helpen,’ zegt Jackson beheerst tegen Owen. ‘We zorgen ervoor dat je familie niets zal overkomen.’

Owen doet zijn mond open om te reageren, maar snakt in plaats daarvan naar adem als de binnenkant van de auto plots fel rood en blauw oplicht.

Jackson slaat met zijn vlakke hand op het stuur. 'Shit!' vloekt hij.

Een blik in de zijspiegel is niet eens nodig. Het zijn onmiskenbaar de zwaailichten van een snel naderende politieauto.

2

'Dat heeft geen zin meer,' zeg ik tegen Jackson, die zijn voet langzaam van het gaspedaal haalt. We razen met honderddertig kilometer per uur over de snelweg, en dat al zeker tien minuten lang. Wie weet hoelang die politiewagen ons al volgt. Maar die snelheid is niet ons enige probleem. 'Als hij ons aanhoudt, en naar onze papieren vraagt, die we natuurlijk niet kunnen laten zien, zal hij meteen weten dat dit niet onze auto is, en dan zijn we helemaal de pineut.'

'Wat wil je dan dat ik doe?' vraagt Jackson licht geïrriteerd. Zijn ogen flitsen van de weg voor hem naar de zijspiegel en weer terug. 'Een achtervolging gaat deze bak niet lang trekken, gezien de hoeveelheid benzine die er nog in zit.'

'Is er een afslag in de buurt?' vraag ik, terwijl ik naar de voorbischietende verkeersborden kijk en daar het antwoord zelf probeer te vinden.

'Pas over drie kilometer,' antwoordt Jackson. Het geluid van de draaiende motor is inmiddels afgezwakt van een oorverdovend gebul naar een zachter, sputterend gebrom. Onrustig schuif ik in mijn stoel. Ik wil Jackson niet in een positie brengen waarin hij de wet nog verder moet overtreden, maar als we opgepakt worden, komen we nooit meer bij het Magic Kingdom.

Nerveus draai ik me om. Ik volg Owens blik door de achterraut, waardoor ik de agent achter het stuur zie zitten van de politiewagen die ons ondertussen dicht genaderd is.